

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

เครื่องหมายการค้า (Trade Mark) ความหมายเฉพาะตามคำนิยามในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 หมายถึง เครื่องหมายที่ใช้หรือที่จะใช้เป็นที่ยี่ห้อหรือเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายของเจ้าของเครื่อง หมายการค้า นั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น แต่เครื่องหมายการค้าในความหมายอย่างกว้าง (Trade Marks) มิได้หมายความถึงเฉพาะเครื่องหมายการค้าโดยตรงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง และเครื่องหมายร่วม ซึ่งมีลักษณะที่ แตกต่างกัน ซึ่งเครื่องหมายเหล่านี้ สามารถทำการโอนสิทธิในตัวเครื่องหมายนั้นได้

การได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า อาจเป็นการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้า โดยการใช้หรือการได้มาซึ่ง สิทธิโดยการจดทะเบียน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เครื่องหมายการค้ามีทั้งประเภท เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนตามกฎหมายและมีได้จดทะเบียน แต่มีการใช้กันโดยทั่วไป อย่างไรก็ตามจากการศึกษา กฎหมายต่างประเทศส่วนใหญ่ให้ความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าอันได้จดทะเบียนไว้เป็นหลักพื้นฐาน ส่วนการให้ความคุ้มครอง เครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน แต่เจ้าของได้ใช้กับสินค้าของตน ได้รับความคุ้มครองเพียงบางส่วนเพื่อป้องกันการกระทำอันมีลักษณะฉ้อ โกงและหลอกลวงผู้บริโภคในแหล่งที่มาของสินค้า เช่นการให้สิทธิแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียน สามารถฟ้องบุคคลใดซึ่งเอาสินค้าของตนไปลงขายว่าเป็นสินค้าของ เจ้าของเครื่องหมายนั้น หรือก่อให้เกิดสิทธิ ในอันที่จะขอจดทะเบียนซ้อนสำหรับเครื่องหมายการค้าดังกล่าวได้หากใช้เครื่องหมายการค้าของตนมาโดยสุจริต ในขณะที่เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนเจ้าของเครื่องหมายการค้าย่อมมีสิทธิแต่ผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้าของตนตามที่กฎหมายรับรองสิทธิ หาก บุคคลใดนำเครื่องหมาย ค้าดังกล่าวไปใช้ถือว่าเป็นการกระทำละเมิดสิทธินั้น

เมื่อหลักการพื้นฐานการได้มาซึ่งสิทธิในเครื่องหมายการค้ามีความแตกต่างกันรวมถึงการได้รับความคุ้มครองทางกฎหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้นในเรื่องการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า รูปแบบวิธีการ โอนจึงมีความแตกต่างด้วยเช่นกัน ซึ่งการ โอนสิทธิเครื่องหมายการค้าเป็นสิทธิอย่าง

หนึ่งของเจ้าของเครื่องหมายการค้าทำให้มีการเปลี่ยนความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าจากผู้โอน ผู้รับโอน วัตถุประสงค์ในการโอนเครื่องหมายการค้าอาจเพื่อผล ประโยชน์ในการประกอบธุรกิจ เนื่องจากด้วยระบบเศรษฐกิจในสังคมปัจจุบัน เป็นรูปแบบเสรีทุนนิยมการประกอบธุรกิจการค้าจึง กว้างขวาง สินค้าต่างๆ ออมมีแบรนด์หรือยี่ห้อเพื่อบอกความแตกต่าง แหล่งที่มา คุณภาพ และเพื่อ ประโยชน์ในการโฆษณาหรือส่งเสริมการขาย ทำให้สามารถทำการตลาดได้ ง่ายและรวดเร็ว เครื่องหมายการค้าจึงมีความสำคัญในการทำการตลาด การประกอบธุรกิจ จึงปฏิเสธมิได้ว่าการ โอน สิทธิในเครื่องหมายการค้าย่อมมีมากขึ้น ซึ่งอาจเกิดจากความตกลงของคู่สัญญาในการ โอนเช่นกรณี เจ้าของเครื่องหมายการค้าประสงค์จะเลิกกิจการ แต่อายุความคุ้มครองสิทธิใน เครื่องหมายการค้า ตามกฎหมายยังไม่ครบกำหนดความคุ้มครองคือ 10 ปีนับแต่วันที่ขึ้นจดทะเบียน วิธีการ โอนจึง เป็นวิธีทางหนึ่งที่ทำให้บุคคลอื่นนอกจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้มีสิทธิในเครื่องหมายการค้า นั้นอย่างถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้ยังมีการ โอนเครื่องหมายการค้า ในรูปแบบอื่นอีก เช่น การ โอน โดยการรับมรดก การ โอนจากการขายทอดตลาด

การโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าทางสัญญา ทางมรดก ในกรณีเครื่องหมายการค้าจด ทะเบียนตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ .ศ. 2534 และกฎกระทรวง พ .ศ. 2535 บัญญัติ หลักเกณฑ์และวิธีการโอนไว้ ซึ่งหลักเกณฑ์ สำคัญคือต้องจดทะเบียนต่อนายทะเบียน แต่จะถือว่าการ จดทะเบียน นี้เป็นแบบของนิติกรรมหรือไม่ มี 2 แนวความคิดเห็นของนักกฎหมาย กล่าวคือ แนวเห็นที่หนึ่งเห็นว่าการจดทะเบียน โอนเป็นแบบของการทำนิติกรรมสัญญาตามมาตรา 152 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หากไม่ทำตามแบบ การโอนนี้ นยอมตกเป็นโมฆะไม่มีผลแต่ ใดๆ อีกแนวความคิดเห็นหนึ่งเห็นว่าการจดทะเบียนโอนเครื่องหมายการค้ามิใช่แบบของการทำ นิติกรรมสัญญา เป็นเพียงการจดแจ้งเพื่อการบันทึกข้อมูลและเพื่อการแก้ไขเปลี่ยนแปลงทาง ทะเบียน ผู้รับโอนน่าจะมีสิทธิในเครื่องหมายการค้า ในฐานะเจ้าของเครื่องหมายการค้า ที่ไม่จด ทะเบียน ความคิดเห็นของผู้ศึกษาเห็นว่ากรจดทะเบียนโอนเป็นแบบในการทำนิติกรรมสัญญา เช่นเดียวกับกรณีการจดทะเบียนทำสัญญานุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า หากไม่ปฏิบัติตามย่อมมี ผลเป็นโมฆะตามมาตรา 152 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากหากให้ผู้ รับโอน เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนมีสิทธิเสมือนเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ไม่จดทะเบียนเมื่อการ โอนมิได้ทำตามแบบ อาจก่อให้เกิดความสับสนในความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าทั้งในทาง ทะเบียนและการใช้เครื่องหมายการค้าตามความเป็นจริงได้ทั้งที่กฎหมายได้บัญญัติถึง เงื่อนไขการ โอนที่ต้องจดทะเบียนไว้อย่างชัดเจนแล้ว ส่วนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่มีได้จดทะเบียนแม้ว่า มิได้ตกอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าก็สามารถทำการ โอนสิทธิได้เช่นกัน ตาม

หลักเกณฑ์ทั่วไปของการทำสัญญานั้นๆ และหลักการเกี่ยวกับการรับมรดกสิทธิตา มประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น ของระบบกฎหมายเครื่องหมายการค้า จึงเห็นได้ว่า เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียน มีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่ชัดเจนในการให้ความคุ้มครอง และระบบการควบคุมการโอน ที่ดีกว่า และหลายประเทศส่วนใหญ่ ตามที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษา เช่น ประเทศญี่ปุ่น ประเทศเกาหลี ประเทศออสเตรเลีย เป็นต้น มุ่งประสงค์ให้เครื่องหมายการค้าเข้าสู่ระบบการจดทะเบียนเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุม ตรวจสอบ เนื่องจากเครื่องหมายการค้ามีผลต่อการบริโภคสินค้าของสาธารณชนด้วยในอีกด้านหนึ่ง ซึ่งกรณีการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าก็มีหลักกฎหมายที่กำหนดหลักเกณฑ์ในส่วนนี้ไว้โดยเฉพาะ และจากการศึกษาพบว่า การโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้ายังคงมีปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายดังนี้

1) ปัญหาการโอนเครื่องหมายการค้ากรณีเป็นเครื่องหมายชุด เครื่องหมายชุดเป็นเครื่องหมายการค้าที่เจ้าของยื่นขอจดทะเบียนไว้ต่อนายทะเบียนตั้งแต่สองเครื่องหมายขึ้นไป โดยเครื่องหมายเหล่านั้นเหมือนหรือคล้ายกันและขอจดทะเบียนไว้กับสินค้าจำพวกเดียวกันหรือต่างจำพวกกันแต่มีลักษณะอย่างเดียวกัน ซึ่งตามมาตรา 50 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า บัญญัติว่า ในกรณีเครื่องหมายชุดจะโอนหรือรับมรดกกันได้ต่อเมื่อเป็นการโอนหรือรับมรดกกันทั้งชุด แต่บางกรณีคู่สัญญาที่มีความประสงค์จะโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าเฉพาะบางเครื่องหมายหรือบางรายการสินค้านั้น และกรณีการรับโอนเครื่องหมายการค้าทางมรดก หากมีทายาทหลายคนไม่สามารถแบ่งแยกเครื่องหมายชุดในการโอนได้ ทำได้โดยประมูลกันหรือขายทอดตลาด หรือจดทะเบียนรับโอนมรดกเป็นเจ้าของร่วมกันทุกคน ดังนั้นการที่กฎหมายกำหนดเงื่อนไขในการโอนว่า ต้องโอนเครื่องหมายชุดแก่ผู้รับโอนทั้งชุด บางครั้งจึงเป็นอุปสรรคในการดำเนินธุรกิจของเจ้าของเครื่องหมายอย่างมาก

2) ปัญหาการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าที่มีสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเป็นบุคคลสิทธิอย่างหนึ่งมิใช่ทรัพย์สินอันจะตกทอดไปพร้อมกับตัวเครื่องหมายการค้า เมื่อมีการโอนเครื่องหมายการค้า หากมีการขอให้เพิกถอนการจดทะเบียนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าเพื่อที่จะทำการโอนให้บุคคลอื่น ผู้ที่ได้รับความเสียหายคือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า ขาดหลักประกันที่แน่นอนว่าตนจะมีสิทธิใช้เครื่องหมายการค้านั้นได้ครบตามกำหนดสัญญาหรือไม่ หากเพิกถอนแล้วผู้รับโอนไม่ทำสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าต่อไป ความเสียหายในการประกอบธุรกิจย่อมตกอยู่กับผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า

3) ปัญหาการโอนเครื่องหมายการค้ากรณีที่มีเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้าเดียวกันมากกว่าหนึ่งราย ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์กรณีมีเจ้าของร่วมกันแห่งสิทธิไว้โดยเฉพาะ ดังนั้นตามกรณีดังกล่าวจึงพิจารณาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในเรื่องกรรมสิทธิ์ร่วม กรณีจำหน่ายทรัพย์สินอันเป็นกรรมสิทธิ์ร่วม มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในมาตรา 1361 โดยเจ้าของรวมคนหนึ่งมีสิทธิจำหน่ายส่วนของตนในสิทธินั้นได้โดยไม่ต้องให้เจ้าของรวมคนอื่น ๆ ยินยอม เว้นแต่เป็นกรณีตามมาตรา 1361 วรรค 2 กรณีจำหน่ายตัวทรัพย์สินจึงต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของรวมทุกคน

ทรัพย์สินทางปัญญามีลักษณะและหน้าที่ของทรัพย์สินต่างจากทรัพย์สินทั่วไป เมื่อมีการโอนสิทธิในกรณีเจ้าของรวมคนหนึ่งจะโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าในส่วนตัวของตนหากใช้หลักการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์คือไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของรวมคนอื่น ๆ จึงเป็นความไม่สอดคล้องกับลักษณะแห่งสิทธิของเครื่องหมายการค้าที่ต้องทำหน้าที่บ่งชี้ตัวสินค้าคุณภาพ และให้ความเชื่อมั่น ความไว้วางใจแก่สาธารณชนผู้บริโภค ความยินยอมของเจ้าของรวมคนอื่นจึงมีความสำคัญแม้เป็นการโอนสิทธิเฉพาะส่วนของตนในเจ้าของรวมบางคน

4) ปัญหาการกำหนดเงื่อนไข เงื่อนไข ในสัญญาโอนเครื่องหมายการค้า ในทางปฏิบัติการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าจะต้องปราศจากเงื่อนไขและเงื่อนไขใดๆทั้งสิ้น หากตามสัญญาโอนมีเงื่อนไขหรือเงื่อนไขๆไม่ว่ากรณีใดนายทะเบียนเครื่องหมายการค้าจะไม่รับจดทะเบียนโอนเครื่องหมายการค้า นั้น จึงเป็นปัญหาเนื่องจากตามกฎหมายเครื่องหมายการค้า ทั้งในระดับพระราชบัญญัติและกฎกระทรวง ไม่ได้มีข้อกำหนดที่ชัดเจนถึงในกรณีนี้เลยว่าการทำสัญญาโอนเครื่องหมายการค้าห้าม มีเงื่อนไข เงื่อนไข และหากฝ่าฝืนผลจะเป็นเช่นไร เช่นข้อกำหนดดังกล่าวโมฆะหรือไม่ หรือสัญญานั้นเป็นโมฆะหรือไม่อย่างไร ที่จะทำให้ผู้ทำสัญญาได้รู้ถึงหลักเกณฑ์และข้อบังคับดังกล่าว และผลอีกประการหนึ่งเมื่อไม่มีหลักเกณฑ์กำหนดที่ชัดเจน มีเพียงแนวทางปฏิบัติหากคู่สัญญาทำความตกลงสร้างเงื่อนไข เงื่อนไขกันนอกสัญญาโอนดังกล่าวเพื่อใช้ช่องทางนี้ให้สามารถดำเนินการจดทะเบียนโอน ได้ก็อาจก่อให้เกิดปัญหาตามมาได้เช่นกัน

5) ปัญหาการอุทธรณ์คำสั่งนายทะเบียนกรณีมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนโอนสิทธิเครื่องหมายรับรอง การโอนสิทธิในเครื่องหมายรับรองที่ได้จดทะเบียนแล้วตามมาตรา 92 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า กำหนดเงื่อนไขไว้ว่าจะกระทำได้อต่อเมื่อ 1.ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน โดยผู้รับโอนสามารถแสดงต่อนายทะเบียนได้ว่าตนมีความสามารถเพียงพอที่จะรับรองคุณลักษณะของสินค้าหรือบริการตามที่ระบุไว้ในข้อบังคับว่าด้วยการใช้เครื่องหมายรับรอง

นั้น 2. ทำเป็นหนังสือ และ 3. จดทะเบียนต่อนายทะเบียน ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งไม่รับจดทะเบียนการโอนให้นำมาตรา 84 มาใช้บังคับโดยอนุโลม ซึ่งตามมาตรา 84 เป็นเรื่องการขอจดทะเบียนเครื่องหมายรับรอง หากนายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนเครื่องหมายรับรองนั้นและมีหนังสือแจ้งคำสั่งพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอจดทะเบียนทราบโดยไม่ชักช้าให้นำมาตรา 18 และมาตรา 19 มาใช้บังคับแก่การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนโดยอนุโลม

พิจารณามาตรา 18 เป็นหลักกฎหมายในเรื่องการขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า ผู้ขอจดทะเบียนมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน โดยคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด แต่หลักเกณฑ์การอุทธรณ์ตามมาตรา 18 ยังมีปัญหาและข้อถกเถียงในทางปฏิบัติเกี่ยวกับกรณีคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ เนื่องจากแม้ว่าตามมาตราดังกล่าวกำหนดให้คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคณะกรรมการเป็นที่สุด แต่ในทางปฏิบัติกลับขัดแย้งและมีประเด็นว่าคำวินิจฉัยดังกล่าวควรเป็นที่สุดหรือไม่ เพราะมีการนำคำวินิจฉัยดังกล่าวไปฟ้องร้องต่อศาล และมีการตีความว่ากรณีที่คำวินิจฉัยจะถึงที่สุดโดยคณะกรรมการนั้นเฉพาะคำวินิจฉัยที่เป็นไปโดยชอบ แต่หากพิจารณาถึงประเด็นดังกล่าวแล้วจะพบว่ากรณีที่รู้ได้ว่าคำวินิจฉัยดังกล่าวชอบหรือไม่ก็ต่อเมื่อได้มีการวินิจฉัยตัดสินโดยศาลแล้ว ตามมาตราดังกล่าวจึงเป็นประเด็นปัญหาว่าสิทธิในการวินิจฉัยควรจบที่ฝ่ายบริหารหรือไม่ เมื่อการโอนสิทธิในเครื่องหมายรับรองมีการนำมาตรา 18 มาใช้ในการอุทธรณ์ จึงมีความเกี่ยวเนื่องกันในประเด็นปัญหาดังกล่าวกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งนายทะเบียนที่ไม่รับจดทะเบียนโอนเครื่องหมายรับรอง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นว่า เพื่อเป็นการลดอุปสรรคปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้า ทำให้การโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าเป็นไปด้วยความสะดวก มีความสอดคล้องถูกต้องตามหลักของเครื่องหมายการค้าและไม่เกิดปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในภายหลังจากการทำการโอนสิทธิ ผู้ศึกษาจึงได้เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหา ปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายดังต่อไปนี้

1) ควรให้มีการแยกจดทะเบียนโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่มีการจดทะเบียนเป็นเครื่องหมายชุดได้ แม้ตามกฎหมายปัจจุบันกำหนดให้กรณีการโอนเครื่องหมายการค้าที่เป็นชุดต้องโอนทั้งชุด เพื่อปกป้องสาธารณชนไม่ให้เกิดความสับสนหรือหลงผิดในความเป็นเจ้าของสินค้า แต่การโอนเครื่องหมายทั้งชุดในบางครั้งเครื่องหมายชุดมีเป็นจำนวนมากยากแก่การตรวจสอบการโอนได้ครบ และอาจขัดกับความต้องการของกลุ่มสัญญา หรือกรณีที่มีทายาทรับมรดกเครื่องหมาย

การค้าหลายคนที่ไม่สามารถแบ่งรับโอนกันได้ ในส่วนของผู้ศึกษาจึงขอเสนอว่าการแก้ไขปัญหานั้น กรณีนี้ควรให้อำนาจนายทะเบียนในการกำหนดเงื่อนไข ข้อจำกัดเกี่ยวกับวิธีการใช้และขอบเขต แห่งการใช้เครื่องหมายการค้านั้นหรือเงื่อนไข และข้อจำกัดอื่นๆได้ เช่น โอนบางเครื่องหมายการค้า ได้แต่ต้องใช้กับสินค้าต่างจำพวกต่างลักษณะกัน หรือบนตัวสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าต้อง มีการกำกับชื่อเจ้าของสินค้าที่ชัดเจนและเห็นได้ชัด เพื่อที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถโอนสิทธิ เฉพาะบางเครื่องหมายได้ ซึ่งแม้ว่าการอนุมัติให้สามารถโอนเครื่องหมายชุดบางเครื่องหมายแยก จากกันได้ตามความคิดเห็นของผู้ศึกษาอาจเกิดขึ้นได้ยากเนื่องจากต้องมีข้อจำกัดในการโอนที่ ชัดเจน แต่ผู้ศึกษาเห็นว่าในกรณีเช่นนี้เมื่อเกิดอุปสรรคปัญหาขึ้นและยังมีช่องทางแก้ไขจึงควรมี ข้อยกเว้นให้สามารถโอนเครื่องหมายชุดบางส่วนได้โดยไม่จำเป็นต้องโอนครบทั้งชุด

2) ควรกำหนดให้ผู้รับโอนหรือผู้รับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้ารับโอนไปทั้งสิทธิ และหน้าที่ของผู้โอนด้วย ปัญหากรณีทีก่อนทำการโอนเจ้าของเครื่องหมายการค้าเดิมได้ทำการ อนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าแก่บุคคลอื่นไว้ก่อนแล้ว ต่อมาทำการทำสัญญาโอนสิทธิ เครื่องหมายการค้าให้อีกบุคคลหนึ่ง เห็นได้ว่าเป็นการยากที่เจ้าของเครื่องหมายการค้ารายใหม่จะ ยอมให้มีข้อผูกมัดตามสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้ามีอยู่ต่อไป และผู้รับโอนเครื่องหมาย การค้ามีสิทธิที่จะขอเพิกถอนสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าได้เพราะไม่มีข้อกำหนด กฎหมายจำกัดห้ามแต่อย่างใด ผลกระทบย่อมตกแก่ผู้เข้าทำสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า แม้ว่าจะสามารถฟ้องเรียกค่าเสียหายฐานผิดสัญญากับคู่สัญญาได้แต่ย่อมไม่เป็นธรรมและไม่คุ้มค่า กับการกับความเสียหายในการประกอบธุรกิจจากการได้รับผลกระทบดังกล่าว เนื่องจากการทำ สัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้าสามารถตรวจสอบได้มีการทำเป็นหนังสือจดทะเบียนต่อ เจ้าหน้าที่ ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าตามกฎหมายควรมีการเพิ่มเติม บทบัญญัติรองรับปัญหาที่เกิดขึ้นในกรณี นี้ โดยอาจกำหนดว่าให้ผู้รับโอนหรือผู้รับมรดกสิทธิในเครื่องหมายการค้ารับโอนไปทั้งสิทธิและ หน้าที่ของผู้โอนด้วยในกรณีที่มีสัญญาอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายการค้า เว้นแต่สัญญาอนุญาตให้ใช้ เครื่องหมายการค้าจะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

3) กรณีการโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าในส่วนของเจ้าของร่วมคนใดคนหนึ่งควร กำหนดเงื่อนไขว่าต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของร่วมคนอื่นๆด้วย เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะ หน้าที่ของเครื่องหมายการค้าที่แตกต่างจากทรัพย์สิน โดยทั่วไป ในเรื่องการโอนสิทธิเครื่องหมาย การค้าที่มีเจ้าของร่วมหลายคนจึงไม่ควรนำหลักเกณฑ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มา ปรับใช้เนื่องจากหากนำมาปรับใช้ในส่วนการโอนเครื่องหมายการค้ากรณีนี้เจ้าของร่วมใน เครื่องหมายการค้าคนหนึ่งย่อมมีสิทธิโอนสิทธิในส่วนของตนไป หันบุคคลภายนอกได้โดยไม่

จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของรวมคนอื่น แต่ลักษณะของเครื่องหมายการค้าคุณประโยชน์อย่างหนึ่งคือสามารถสร้างหลักประกันความเชื่อถือแก่สาธารณชนผู้บริโภคได้ ในกรณีนี้เจ้าของรวมในเครื่องหมายการค้าทุกคนย่อมมีส่วนร่วมในการสร้างคุณภาพ ทำให้เครื่องหมายการค้าเป็นที่เชื่อถือแก่บุคคลทั่วไปร่วมกัน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอว่า ควรกำหนดให้การโอนเครื่องหมายการค้าในกรณีนี้แม้ว่าเป็นการโอนเพียงส่วนหนึ่งของเจ้าของรวมคนหนึ่งจะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของรวมคนอื่นด้วย การโอนจึงจะมีผลถูกต้องตามกฎหมาย

4) ควรมีการกำหนดข้อห้ามให้ชัดเจนว่าการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าต้องปราศจากเงื่อนไข เงื่อนไขเวลาใดๆ และกำหนดผลของการฝ่าฝืนไว้ เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติ เนื่องจากในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้มีเงื่อนไข เงื่อนไขเวลาในสัญญา โอนเครื่องหมายการค้า แต่ไม่มีข้อกำหนดถึงข้อห้ามที่ชัดเจนในส่วนนี้ทั้งในพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าและกฎกระทรวงทำให้เป็นอุปสรรคปัญหาแก่คู่กรณีที่ต้องการทำสัญญาโอนแต่ไม่ทราบถึงข้อห้ามดังกล่าวนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรมีการกำหนดข้อห้ามให้ชัดเจนว่าการโอนสิทธิเครื่องหมายการค้าต้องปราศจากเงื่อนไข เงื่อนไขเวลาใดๆ และกำหนดผลของการฝ่าฝืนไว้ โดยอาจกำหนดไว้ในกฎกระทรวงเพื่อที่ประชาชนทั่วไปที่ต้องการทำการโอน สิทธิเครื่องหมายการค้า จะได้ทราบถึงหลักเกณฑ์นี้

5) การอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน ไม่ว่าจะป็นกรณีเกี่ยวกับการโอนสิทธิเครื่องหมายรับรอง หรือกรณีอื่นใดที่ตามบทบัญญัติกำหนดให้เป็นที่สุดตามคำวินิจฉัยของ คณะกรรมการ ควรเป็นที่สุดโดยฝ่ายตุลาการ เนื่องจากในทางปฏิบัติเห็นได้ ว่าการวินิจฉัยไม่อาจสิ้นสุดในฝ่ายบริหาร ดังที่กฎหมายบัญญัติไว้ โดยมีการอุทธรณ์คำสั่งฟ้องต่อศาล และมีการตีความว่าตามบทบัญญัติดังกล่าวที่เป็นที่สุดตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการหมายถึง กรณีคำวินิจฉัยที่ถูกต้อง ชอบด้วยกฎหมาย แต่หากพิจารณาตามหลักแล้ว การที่จะรู้ว่าคำวินิจฉัยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก็ต่อเมื่อมีการพิจารณาโดยศาลแล้ว ดังนั้นการที่กฎหมายบัญญัติไว้ดังกล่าว จึงไม่สอดคล้องกับหลักตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในทางปฏิบัติ ทั้งนี้ในต่างประเทศบางประเทศมีการบัญญัติไว้ชัดเจนว่าการอุทธรณ์คำสั่งในกรณีเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าสิ้นสุดที่ฝ่ายตุลาการ ดังเช่นในประเทศสหรัฐอเมริกา ความคิดเห็นต่อประเด็นปัญหา นี้ผู้เขียนขอเสนอให้ตามกฎหมายควรมีบทบัญญัติให้การอุทธรณ์สิ้นสุดโดยฝ่ายตุลาการ จะได้เป็นการสอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติ ตามความเป็นจริงที่ปรากฏขึ้นว่าการยุติข้อโต้แย้งที่เกิดขึ้นไม่อาจสิ้นสุดในฝ่ายบริหารได้